

(reportáž z jarního setkání členů Jonáš klubu)

Nevím kolik let již chodím na jarní a podzimní setkání členů Jonáš klubu do pražského Salesiánského divadla. Setkání se vyznačuje mimo jiné tím, že je vždy v sobotu a pokud je jarní, špatným počasím. Nejinak tomu bylo i v sobotu 18. dubna 2009. Patrně se dramaturg Ivan Kott předem o špatné jarní počasí snaží, sice nevím jakými protekcemi, ale je lépe sedět ve špatném počasí v divadle, než v horku litovat, že nejsme jinde, například v zahradní restauraci.

Letošní program, dělený tradičně jako hokejový zápas na třetiny, byl rovněž tradičně moderován učitelem tělesné výchovy a češtiny Milanem Zeibertem z Třebíče. Milan Zeibert, jak několikrát za večer prohlásil, dostal od Ivan Kotta manuál k uvádění účinkujících. Ke stylu moderování Milana Zeiberta, krom pečlivé přípravy a milého vystupování, však patří i nadsázka.

V první třetině se představily dva folkové soubory, které myslím "pamětnické semaforické publikum" asi příliš neznalo. Čtyři děvčata z Blovic u Plzně - Romana Tomášková, Romana Žežulková, Jana Ježková a Bobina Horvátová - nesoucí od roku 2005 název **Přelet M.S.**, jsou v současnosti ve folkové obci hvězdami. Jak prozradily během vystoupení, natáčejí ve studiu u Honzy Friedla ve Vyšším Brodě své první album. Publikum přijalo ty čtyři čím dál lépe sezpívané dívky bouřlivě, protože děvčata krom hlasů, hezkých úsměvů, mají i vtip a nadhled. Ale to jsem už asi několikrát psal a dodávám, že jsou to vlastnosti konstantní. Vybírají si i dobré texty, ať jsou třeba od Emanuela Frynty či od Jiřího Žáčka.

"Přeletky", jak se jim říká, vystřídali "Nestíhači", spisovně duo **Nestíháme** ve složení Jan Řepka a Petr Ovsenák. Ne tak často se stává, aby dva kamarádi měli dva syny, z nichž se stanou také kamarádi. Tak je tomu v případě tatínků Jana a Petra. Málokdy se stane, aby mě někdo při prvním hudebním setkání tak krásně "praštil" do uší, jako se mi to před lety (kdybych věděl před kolika?) stalo s Nestíháme. Nestane se tak často, aby kluci sotva po maturitě, a možná ještě před ní, česky přetextovali Dylana nebo Paula Simona a to tak, že je to zralé a velmi dobré. K tomu pak postupně přirůstala vlastní hudební i textová tvorba na tak vysoké úrovni, že je s přetextovanou tvorbou docela srovnatelná. Samozřejmě krom tvorby přistupuje k celkovému dojmu i úroveň interpretační, ten večer v klasické formě se dvěma kytarami, bez občasných nástrojových doplňků. Stejně jako u děvčat si i zde publikum velmi vehementně vyžádalo přídavek.

K setkání Jonáš klubu vždy patří i zajímavé mluvené slovo. V první třetině novinář Tomáš Pilát zpovídal **Olgu Špátovou**. Stejně jako v případě Nestíháme i Olga Špátová do jisté míry boří mýtus, že k umělecké kvalitě je třeba tak trošku zešedivět. Olze Špátové je teprve 25 let a má na svém kontě řadu zajímavých dokumentů, například příběh žen, které přežily holocaust, či dokument o zpěvačce Radúze. Navzdory tomu, že Olga Špátová je dcerou slavných rodičů, režisérky a spisovatelky Olgy Sommerové a kameramana a dokumentaristy Jana Špáty, vůbec její slovní projev nepůsobil dojmem hýčkaného a protěžovaného dítěte. Je milá, bezprostřední a řečeno velmi jednoduše: to děvče to má ve své půvabné hlavě velmi srovnané. Myslím, že se o tvorbě Olgy Špátové ještě mnohokrát mnoho dobrého dozvíme.

Prvním účinkujícím druhé třetiny byla kapela s podivným názvem **Tři dny na bříše**. Vzpomněl jsem si, že jsem je již viděl na předkole Zahrady v bohnickém Divadle Za plotem, ale v "palbě" kandidátů na přízeň pořadatele jsem si je příliš nezapamatoval. Jenže čas šel dál a najednou jsem litoval, že jsem kapelu více nesledoval. Krom toho, že dostali první ocenění odborné poroty v soutěži Česko hledá písničku za rok 2008 a ocenění za text písně Cinéma Vérité od Jiřího Suchého, dokázali ten večer, že to nebyla náhoda. 3 DB, jak se označují, jsou z Loděnice u Berouna. Těžko hledat pro jejich samostatnou tvorbu a interpretaci nějaký souhrnný název, ale ostatně proč vůbec? Cítím tam ponejvíce blues a šanson. Na první pohled zaujmou v kapele dvě osobnosti. První je štíhlá blondýna Irena Zlámalová, která je autorkou melodií a textů, mimo jiné i melodie ke zmíněné písni Cinéma Vérité. Je to nádherný šanson s textem Jana Velíška, který psal i pro ASPM Jana Spáleného. Irena Zlámalová má krásný úsměv a tím dává i tragice některých textů jiný rozměr. Druhou osobou je Pavel Machač, zpěvák, klavírista atd. Vypadá jako typický kantor z Filozofické fakulty a on v Praze na "fildě" opravdu učí. Na Pavlovi Machačovi je vidět, že miluje blues. Druhou blond zpěvačkou je Taťana ("a" je skutečně krátké) Bočková. Zpívá i v kostele a je to velmi znát. Na klavír hraje posluchač konzervatoře Viktor Machač a kantoři ve škole z něj jistě mají radost. Na basovou kytaru hraje a zpívá Václav Ježek, kterého jsme mohli vidět hrát i v sestavě kapely Arakain. Kapelu 3 DB mohou zájemci potkat například v Salmovské literární kavárně. Důkazem úspěchu kapely je, že jejich první CD " ? a čistej

ručník k tomu

", bylo rychle vyprodáno a nedostalo se již ani na písničkáře Františka Vlčka, který celý večer tleskal vedle mě.

Mluvené slovo pokračovalo i ve druhé třetině. Milan Zeibert si povídal s **Ivanem Podobským**. Problém byl již s vyjmenováním všeho, co Ivan Podobský v životě dělal: herec v divadle Semafor, bubeník v kapele Jablkoň, výtvarník, sochař a to jistě není úplně všechno. Pro mě bylo novinkou, že Ivan Podobský je nevlastním bratrem Michala Němce, leadera Jablkoně. Ivan Podobský mi maličko fyziognomií připomínal herce Vladimíra Pucholta. Má vypravěčský dar budící trochu dojem hrabalovského pábení, ale prý je vše pravda. V současnosti Ivan Podobský žije a tvoří v Rovensku pod Troskami a hraje na pověstné rovenské zvony.

Fanoušci ženského volejbalu, spisovně odbíjené, jistě pamatují třetí místo tehdejší ČSSR na mistrovství Evropy v roce 1987 v Belgii . S číslem 3 na dresu šla obětavě do sítě štíhlá hezká dívka jménem Eva Emingerová. Jenže ona špičková hráčka dala přednost rodině. Má tři děti, ale hlavně se věnuje své další lásce, kterou je zpěv. Ten večer **Eva Emingerová** pospíchala z jihu Čech, kde hrála volejbal, na pódium divadla, kde už na ni čekala její kapela

EE Quartet

. Tohle jazzové uskupení, které se představilo instrumentálkou, tvoří špičkoví hráči Jan Štolba (saxofon), Vladimír Strnad (klavír), Branko Křížek (bicí) a Jan Greifoner (kontrabas). Příznivcům divadla Semafor není jistě třeba představovat baskytaristu kapely divadla, což je otec posledně jmenovaného muzikanta. Dobrých jazzových zpěvaček je jako šafránu. Do této "šafránové komunity" bez váhání řadím vysokou, štíhlou Evu Emingerovou, která velice dobře scatuje a zvládá klasické jazzové standardy. Jenže nezpívala sama. Při písni

Blue Indigo

se na jevišti objevil Jiří Suchý a vznikl zajímavý duet, kdy pan Suchý zčásti zpíval svůj český text téhle jazzové trvalky, aby v další písni (

I Can Give You Anything But Love

) zpíval s Evou dokonce čtyřjazyčně. Evě Emingerové již patřila řada pódíí včetně těch za mořem, a patřilo jí i pódium v tomto hezkém večeru.

Poslední třetinu obsadila kapela s názvem **Akord klub 2009**. Teď již asi chápete, proč jsem dal do názvu slovo "akord". Několikrát jsem psal, že v Jonáš klubu převažují pamětníci. Pro ty není název kapely Akord klub jen knižní znalostí jako pro mě, ale krásnou vzpomínkou na jinak hrozná padesátá léta minulého století. V této kapele začínal na kontrabas Jiří Suchý a hrálo se v Redutě, v kavárnách Vltava a Alfa, ale i jinde. Tam prvně zněl rock and roll v době, kdy byl označen jako zvrhlé umění imperialismu. V kapele byl ústřední postavou Viktor Áda Sodoma se svou ženou Vlastou, což byli rodiče Viktora Sodomy, známého naší generaci z kapely The Matadors. Akord klub 2009 měl za klavírem Václava Koptu, ten křehký protiklad Viktora Cavadaje z filmu Sněženky a machři, syna textaře Pavla Kopty a vnuka spisovatele Josefa Kopty. Pan Kopta "zestárnul" o nějaké to kilo, ale za klavírem byl vynikající. Vedle něj na harmoniku foukal stejně vynikajícím způsobem Jaromír Hůla (hraje např. s Jiřím Šlupkou Svěrákem jako Šlupka-Hůla). Martin Chrenčík a Jiří Milota hráli na kytary; z toho jedna byla typu gibson, stejná jako ta, co vládla v oněch letech starého Akordu. Na kontrabas pak velmi "válel" Václav Kupka.

Pan Suchý vzpomínal na své první písně, z nichž ta zcela nejprvnější měla v originále název *O ne Meat Ball*

(pamatujete vepřenky v Koruně?), Janem Werichem a Jiřím Voskovcem pretextovaná jako Půl páрку. Zněl i text Miroslava Horníčka o setkání se zelenookým jelenem dole na Můstku (tu pamatuji ve vynikající interpretaci Miloše Kopeckého) či drama o zlomené ruce tetičky. Zvláštní je, že texty zpívané v poslední třetině panem Jiřím Suchým si pamatuji. Myslím, že buď je to příznak sklerózy, kde nevím sice, co bylo včera, ale text na melodii Kurta Weila o Mackie Messerovi zpívám bezchybně (pan Suchý přehodil dvě sloky), nebo jsou tak geniálně

Den plný Akordů

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 29 Duben 2009 04:01

jednoduché, že je nelze zapomenout. Myslím, že obě možnosti platí současně.

Ale vše končí, zněl i první český rock and roll Poslední dobou jdu do sebe a za pár měsíců nás čeká další, tentokrát podzimní setkání.